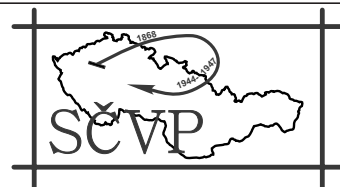

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

5/2015

Aktuálně

Sedmdesáté výročí ukončení druhé světové války

Celá naše republika bude vzpomínat na toto významné výročí, kdy si Evropa oddechla s velkou úlevou od válečných hrůz. My na Volyni jsme konečně přestali mít strach o své blízké, kteří bojovali na frontách. Začali jsme se těšit, že se snad brzy vymaníme ze stalinského sevření a vrátíme zpět do naší vlasti, tehdejšího Československa a sloučíme se se s těmito hrdiny, kteří se odmítli vrátit do stalinského Ruska. To se však povedlo až za dvě léta v roce 1947.

Vedle všech státních oslav, kterých se budeme dle možností účastnit, bychom měli v rámci volynské komunity také uctít naše oběti této zrádné války, která právě nás tak krutě postihla. Ve všech regionech, kde jsme postavili památníky našim obětem, prosím uspořádejte pietní akty pod naší patronací a se vši úctou vzpomeňte na naše oběti.

Z pietních akcí pokud možno pořídte co nejpodrobnější obrazovou a slovní dokumentaci, která bude použita na našem celostátním srazu v letošním roce.

Předsedkyně SČVP,

Jaromíra Němcová Ničová

70. výročí ukončení 2. světové války

Uctívání výročí ukončení 2. světové války probíhá v naší zemi tradičně s nehlubším pocitem závažnosti této události a nesmiřitelnosti s válkou. Dovolují si tady malou osobní, jistě naivní zmínku, jak by takovéto příležitosti - ukončení války - slušel malý dovětek: „a nastolení trvalého míru..“ Bohužel!

Dne 23. 3. 2015 byl k uctění 70. výročí ukončení 2. světové války uspořádán ve Španělském sále Pražského hradu Slavnostní koncert Velkého symfonického orchestru P. I. Čajkovského, pod záštitou prezidenta republiky pana Miloše Zemana a ruského velvyslance v České republice pana Sergeje B. Kiseleva, na který byli pozváni též veteráni té 2. světové války. Tento velkolepý dar Pražského hradu byl bezesporu velkým kulturním i duchovním zážitkem. Není tak samozřejmé, kráčet po širokém zámeckém schodišti, pokrytém barevným kobercem, po jehož stranách stojí v pozoru příslušníci čestné hradní stráže a v pozadí krásné hostesky oděné do dlouhých červených šatů, doplňující tak působivý špalír, do překrásného sálu rozzářeného křišťálovými lustry s bohatou soľpturou na stěnách a mimo mnohé jiné efektním nábytkovým vybavením pro koncertní účel.

V tomto pohádkovém prostředí sledovat koncert orchestru čítajícího více než sto vybraných hudebních umělců pod taktoovou zástupce hlavního dirigenta V. I. Fedosejeva, bohužel pro nemoc omluveného, a v repertoáru jehož byly nejkrásnější skladby Petra Iljiče Čajkovského a Dmitrije D. Šostakoviče, to nelze snadno popisovat. Souhrn širokého působení krásy, vrcholného umění

provedení skladeb mistrovsky zanícenými interprety, jistě ještě dlouho doznival v nitrech okouzlených posluchačů.

Závěrem tohoto slavnostního večera byli návštěvníci pozváni na přátelské setkání v Rudolfově galerii, atraktivně upravené pro pohodlí hostů a bohatě mistrovsky připravené pohoštění.

Ve sdílení dojmů a zážitku tohoto večera nebylo možné šetřit superlativy, neboť ty zážitky byly skutečně nepopsatelné. Pořadatelům patří velké obdivné uznání a to nejupřímnější poděkování. *Věra Suchopárová*

Vzpomínky z Volyně

Vznik české obce Mírotín

Jak se Češi dostali na Ukrajinu, aby tam založili vesnice? Obec Mírotín, byla založena exulanty a emigranty. Emigranti byli ti, které pozval car kolem roku 1842 do Ruska. Podle historických záznamů rakouský císař pozval ruského cara i s carevnou na velký hon do Jižních Čech. Když car projížděl upravenými českými vesnicemi, dobře obdělávanými a rodícími poli, napadlo ho, že tihle pilní Češi by se dali přesídlit na maťušku Rus. Mohli by zde zkulturnovat obrovské plochy neobdělávané země a lesů, o které nikdo nepečoval, založit pěkné vesnice a naučit tak ruského mužika pracovat. Rus byla velice zanedbanou zemí. Když české rodiny projevíly zájem přesídlit do Ruska, bylo podmínkou, přestoupit na pravosláví. Někteří tuto podmínku splnili, ti se přestěhovali na do východní části Volyně.

Mýšlenka osídlení některých ruských oblastí Čechy se ale skutečně objevila na Vseslovanském sjezdu, který se konal v roce 1867 v Moskvě, a kterého se zúčastnila malá skupina české delegace vedená Františkem Palackým, Františkem Příbylem a Ladislavem Riegrem. Mluvčí Svazu selského hospodářství N. A. Žerebcov, nabídl zde Čechům možnost osídlení pustých oblastí v Sumarské gubernii a na severním Kavkaze. Tuto nabídku však česká delegace odmítla s tím, že by souhlasili o přestěhování pouze do východní části Volynské gubernie. At už bylo oficiální pozvání z ruské strany jakékoliv, jistě je, že po roce 1867 došlo k legálně organizovanému vystěhování celých rodin z různých českých oblastí. Někteří emigranti usídlení na východní části Volyně se po čase přestěhovali na západní část Volyně (tj. Rovenský a Lucký kraj). Těmto přestěhovaným říkáme emigranti.

Jistě je, že osídlení Volyně Čechy proběhlo v několika fázích. Ta první se odehrála již po prohrané bitvě v roce 1620 na Bílé Hoře a to z náboženských důvodů. Nekatolíci museli opustit svou vlast, protože byli pronásledováni. Největší vlna exulantů opouštěla svou vlast s Janem Amosem Komenským už v r. 1627 a odcházeli do Polska, kde zakládali nové české vesnice. Tehdejší vládcí Polska je přijali pod svou ochranu.

Po více než 200 letech života v Polsku, kde byla dost chudá země, dostali nabídku od

ruského cara, že se mohou koupit za výhodnou cenu pole na Volyni a nemusí přijmout pravosláví. Tuto možnost využilo mnoho protestantů, proto se stěhovali a kupovali pole v oblasti Lucka a Rovna. Takto přesídleným říkáme exulanti

V roce 1900 šlechtic Kolinkov, v blízkosti ukrajinské vesnice Hlupanin, prodával svůj velkostatek o rozloze asi osmi set hektarů. Protestanté z Polska, hlavně od Zelova a okolí, také i odjinud, jako z Michalovky (česká vesnice, která byla Čechy založena dříve), z Boratína a z východní části Volyně si zakoupili od šlechtice Kolinkova pole. Od roku 1900 až 1902 si na zakoupených polích budovali prozatímní bydlení - někteří i zemljanky. Jak by měla být uspořádaná nová česká obec Mírotín rozhodli: Josef Zajíc, Josef Nesvarba, Václav Valášek a Jan Němeček. Nejdrívě se jmenovala tato obec Český Hlupanin a to do r. 1905, potom ji přejmenovali na Mírotín. Dokud nebyli zvoleni představitelé obce, tak vše zařizovali a radili výše jmenovaní.

Veškerými potřebnými úředními záležitostmi obce, jako matrika, sňatky, pohřby a křty byl zvolen v obci Pavel Sláma, kazatel sboru Bratrské jednoty baptistů v Mírotíně, který se přistěhoval z Michalovky a tuto funkci vykonával od roku 1905 až do roku 1933. Od roku 1905 občané Mírotína se řídili zákony těch, kteří v té době byli u moci. Mnozí z občanů české národnosti byli povoláni do vojenské služby k námořnictvu a k pozemnímu vojsku. U pozemního vojska sloužili tři roky a u námořnictva pět let, a to až do roku 1919. Od roku 1919, za vlády Polska u pozemních jednotek sloužili už dva roky.

Za polské vlády bylo zřízení čtyřstupňové: obec, gmyna, povjat a vojvodstvo. V obci byl starosta, místostarosta, sekretář a obecní kurýr, který roznášel veškeré zprávy z obecního úřadu.

Gmyna byl úřad, který spravoval menší městečko (středisková obec) spadající pod okres, kde byla veškerá evidence obyvatelstva, trestní komise, evidence movitého i nemovitého majetku (jako nyní je katastrální středisko). Povjat byl okresní úřad. Vojvodstvo bylo krajský úřad.

Po založení obce Mírotín byla zřízena škola, která byla umístěna ve staré budově po šlechtici Kolinkovi. Prvními učiteli v obci byli vzdělanější občané, kteří se přistěhovali ze Zelova. Později byli do obce zvaní učitelé z Čech přes Matici školskou.

Občané postavili hasičskou zbrojnicu, kterou projektoval V. Kašpar, který byl učitelem v obci Hlinsko. Byly zde také založeny spolky, jako Matice školská, Bláník a Kooperativa. Přes Matici školskou jsme dostávali české knihy, časopisy, kalendáře, technické knihy a příležitostně i jiné české publikace. Matice školská pořádala zájezd na Vsesokolský slet do Prahy, také se starala o vzdělávání českých dětí a mládeže a zařizovala jim vzdělávání v Čechách. Mnozí z

nich se vyučili řemeslům – jako truhláři, krejčí, zámečníci, kováři, ševci a jeden mladík z obce dokonce vystudoval medicínu, ale ten se zpět na Volyň nevrátil. Vyučení řemeslníci se vraceli zpět a učili další generaci.

Po první světové válce byla Volyň rozdělena na východní a západní část. Když si Ukrajinci nedokázali sami ustanovit svou vládu, tak společenství evropských národů rozdělilo Ukrajinu. Východní část připadla komunistickému Rusku a západní část pod Polsko. Mírotin připadl pod západní část volyňské gubernie, kde bylo polské zřízení. Ti, kteří pracovali a dobře hospodařili, si slušně žili, stavěli si lepší zděné domy, přikupovali si pole a také mohli prodávat své výrobky, jako je maso, vejce, mléko, obilí, ovoce a drůbež. Obyvatelé museli platit daně, vyrovnávat veškeré povinnosti vůči státu a dodržovat polské zákony. Toto zřízení trvalo do roku 1939, než začala druhá světová válka.

Jiří Němeček, dokončení příště

Jeden životní příběh major Rostislav Kubišta

S laskavým svolením Jednoty ČsOL Mladá Boleslav jsme použili informaci z jejich www stránek, abychom připomněli jednu z volyňských osobností - majora Rostislava Kubištu, o kterém se v letošním roce chystají mladoboleslavští vydat knihu.

Narodil se 3. 5. 1923 v Novostavcích, okres Rovno, ale brzy se s rodiči přestěhoval do ukrajinské obce Žitín blízko Rovna, kde absolvoval základní školu. Poté studoval na gymnáziu v Rovně. Výuka probíhala v ukrajinštině a polštině. Doma se mluvilo pouze česky. Po obsazení Němci bylo gymnázium uzavřeno a studenti byli poslání do zajateckého tábora v rovenských kasárnách. R. Kubištovi byl přidělen úkol odklízet popravené sovětské zajatce. Teprve po roce a půl se mu podařilo utéci k partyzánské skupině plk. Medveděva.

Když se na Volyň přiblížila fronta, probjovali se partyzáni k sovětské armádě, kam R. Kubišta vstoupil a stal se tankovým ostřelovačem. 15. 3. 1944 přešel v Rovně do československé zahraniční armády. Nejprve absolvoval v Besarábii u rumunských hranic základní vojenský výcvik a v Kamenci Podolském školu pro spojaře. Jako svobodník, velitel spojovacího družstva byl převelen do letecké školy v Tělaví na Kavkaze. Nedokončil ji však, protože onemocněl malárií. Po vyléčení byl převelen jako spojař k pozemním jednotkám 5. dělostřeleckého pluku v Krosnu. Jako velitel spojařské čety měl za úkol udržovat spojení velitelství pluku s podřízenými jednotkami. Byl raněn do nohou a hlavy. Po dobytí Dukelského průsmyku obdržel ve Svidniku čs. válečný kříž. Dělostřelecký pluk byl tajně přesunut k Jaslu. Jeho zásluhy byly oceněny čs. medailí Za chrabrost, pamětní medailí se štítkem SSSR a medailí Za zásluhy II. stupně.

Svou válečnou cestu zakončil v Žatci, kde byl 4. 1. 1946 propuštěn v hodnosti rotného na trvalou dovolenou.

Vystudoval Vyšší lesnickou školu v Písku, oženil se a měl tři děti. Pracoval v lesnictví a pro své protikomunistické politické názory byl nucen se i s rodinou několikrát stěhovat a dětem nebylo umožněno studovat.

V Mladé Boleslavi se stal předsedou Jednoty ČsOL Mladá Boleslav. Ministr obrany J. Tvrdík mu udělil povolení nosit stejnokroj příslušníka armády ČR, aby reprezentoval válečné veterány. V r. 2003 dostal za spolupráci s rezortem obrany Záslužný kříž ministra III. stupně.

V r. 1990 se stal osmým čestným občanem města Mladá Boleslav. Zemřel v prosinci 2014. Na závěr několik myšlenek mjr. Kubišty:

„Když vypukla válka, necítil jsem se, byť jako občan SSSR, v sovětské armádě dobře. Ale v české, ať jsme byli kdekoliv, v české/československé armádě jsem byl jako doma ... i když neskrývám svoji lásku k rodné Volyni, země česká je domov můj.“

„...pokud společnost armádu nepodpoří, nebude ji mít za svou, nikdy nebude armáda dobrá. Záleží na nás všech, nejen na vojácích...“

Připravili Josef Báča a Mgr. Danuše Manová

Z našich řad VYPŘÁVĚJTE

O tom, že se má dětem číst, dnes slyšíme na každém kroku. Čtení rozvíjí slovní zásobu, jazykové dovednosti, podporuje fantazii atd. Právins čtení je prostě bez diskusí. Avšak stejně „užitečné“ může působit i zdánlivě prosté vyprávění příběhů, které člověk zažil.

Vyprávění příběhů bylo od pradávna zdrojem moudrosti a poučení ve všech kulturách a civilizacích. Každá kultura se různí, ale jedno má společné – vypráví příběhy. V podstatě z antropologického hlediska vyprávění příběhů posiluje soudržnost a solidaritu komunity

a v minulosti to přispívalo i k přežití (není to nám volyňským Čechům povědomé?).

Příběhy jsou nositeli praktické moudrosti, zásad, lidských hodnot, přispívají k vzájemné blízkosti a porozumění, například mezi jednotlivými generacemi. Vyprávění také rozvíjí mnohé dovednosti (nejen role vypravěče, ale i posluchače). Předškolní děti, s nimiž si rodiče či prarodiče pravidelně vypráví své všední příběhy, mají bohatší slovní zásobu a dokážou vyprávět logicky provázané a srozumitelné příběhy stejně dobře jako děti starší o několik let. Rovněž jejich schopnost empatie, emoční a sociální inteligence jsou mnohem lépe rozvinuty.

Vyprávění příběhů, stane-li se rodinným zvykem, má pozitivní vliv i na dospívající. Rodinné příběhy dítěti i pubertákovi zprostředkovávají to, odkud pochází a kam patří. Rodina, v níž se vypráví příběhy, má vyšší soudržnost a pochopení pro své členy. Každý mladý člověk prochází érou hledání sebe sama a takto pozná, kam patří v kontextu rodiny a její historie. Vyprávění tak posiluje stabilitu osobní identity a pomáhá najít místo v životě. Díky tomu tak v mnoha rodinách, kde se vypráví a sdílí, jsou lépe nastavená pravidla a hranice. Sebejistý dospívající, který má pevnější identitu, je odolnější proti úzkostem a smutkům, a vůbec negativním vlivům okolního světa (závislost na drogách, hraní na automatech, šikana apod.).

V neposlední řadě vyprávění pomáhá i žákům ve škole! Například když babička či děda vypráví příběhy svých předků, či svoje vlastní z války, jak se kolektivizovalo zemědělství, jak se žilo za socialismu. Všechny tyto období, které se učí ve škole, budou mít pro dítě jasnější tvar a budou se přímo „tykat“ jejich rodiny. Nebudou to jen nudné události z učebnice, ale žité zkušenosti.

Rodinné příběhy pomáhají zapustit kořeny, uvědomit si vlastní propojenost s minulostí a definovat svůj cíl v budoucnosti. Rozvíjí jazykové a sociální dovednosti dítěte a jeho schopnost logického uvažování a pochopení vztahů příčina-důsledek.

Věřím tomu, že dnešní děti mnohdy nemají „trpělivost“ na nějaké povídání prarodičů, protože doba je zrychlená a jejich veškerý čas „zabírají“ počítače a mobily. Vyprávění se však může praktikovat kdykoliv a kdekoliv, na procházce, při cestě na nákupy, při mytí nádobí, na zahrádce... Začít se může třeba tím, co je dětem blízké. Jak jste se učili vy, jaká byla škola, co vás ve škole vůbec nebavilo (možná děti zjistí, že mají přece jen s vámi něco společného), co naopak bavilo, nebojte se přiznat i jaké čertoviny jste dokázali panu učitelé vyvést... A to je možný začátek. Také při prohlížení fotografií (je praktické staré fotografie z druhé strany popisovat, jednou vaše děti nebudou vědět, kdo na nich je), listováním v knize vzpomínek jiných lidí, spjatých s rodinnou historií, po zhlédnutí dokumentů v televizi, také na internetu je dnes spousta informací k volyňským Čechům – i to může být vaše společné téma. Důležité je však někde začít. Nepřipusťte to, aby jednou vaši potomci litovali, že se kdysi neptali a dnes už nemají koho. Věřte mi, že na každého to jednou „přijde“, kdy se začne zajímat o své kořeny, je to přece lidské... Vyprávějte!

Dagmar Martinková

O malé pozoruhodné události

Událost navodila osobní vzpomínku na dobu zašlou, starou 80 let. Chtěl bych doplnit krátkou zprávu ze Zpravodaje 4/2015 o semináři 23. 3 2015 v Národním Archivu, věnovanému restaurování praporu hasičů z Buderáže na Volyni.

Artefakt NA byl restaurován péčí 6. oddělení NA. Vlastní realizaci odvedla posluchačka Vysoké školy chemickotechnologické, obor restaurování uměleckořemeslných děl z textilních materiálů v Praze, Aneta Dušková.

Chci nabídnout krátkou informaci o průběhu semináře. Po úvodním slovu vedoucího 6. odd. pana Křestana, přečetla paní Miluše Průšová pozdrav naší předsedkyně paní Němcové. Následovala souhrnná informace paní Dr. Kločkové o stavu a cílech volyňského archívního fondu - Fondu Svazu Čechů z Volyně - Žatec.

Fond převedený z Litoměřic v roce 1976, se pravidelně doplňuje, seznamy jsou dostupné na internetu. Paní Dr. Kločková se věnuje tomuto fondu více jak 10 let! Věcně a ochotně předává zkušenosti na různých fórech našeho Sdružení (dnes Spolku).

Pan Roman Štěr, pracovník NA, připravil a promípal dostupné historické doklady o hasičských a sokolských praporech na Ukrajině. Historie volyňských praporů je velká, především časem a prostorem hodně promísená. Vždyť počínaje prvním praporem hasičů z Hulče, z roku 1908, uloženém v Kyjevě a konče nejmladšími ze 30. let minulého století, jsou podmínky jejich života dnes obtížně zmapovatelné!

Buderázský soukmenovec Josef Kindl vzpomenu svou obec, obec smíšenou, odlehlou, blízkou sovětskopolské hranici, obec s některými historickými specifiky. Například jako mezi prvními usedlíky, mezi prvními s českou školou, centrem prvních českých újezdů, skoro mučednickou obcí v březnu 1943 (vypálena osada Svatá). Vlastní hasičský prapor buderázských souvisí s misemi katolických představitelů z ČSR. Prapor hasičů spolu s praporem Katolického svazu mládeže dovezly mise 23. 5. 1933 a o rok později, 14. 6. 1934 oba prapory slavnostně, při konání sjezdů katolíků, vysvětili. Vcelku fundované zprávy o práci misí na Volyni čteme v časopisu *Probuzení* (vycházel v Čechách v letech 1933 - 1938).

Přes sešlost věkem neodpustím si vzpomínout na některé „trvalky“ o hasičích z Buderáže. Jako většinou i jinde na Volyni, měli hned dvě kapely, měli přednost vstupovat jinak společensky - v divadlech, na obřadech apod. V parádních uniformách zdobili oslavy státních svátků (3. máje, 11. listopadu). Společně s hasiči ukrajinské skupiny udržovali novou hasičskou zbrojnicí z roku 1934, pravidelně cvičili.

Hasičská zbrojnice vyvolává vzpomínky přímo historické. Jako malý školák jsem, v sále zbrojnice, viděl prvně školní němý film. V sále, v krátkém období sovětské školy, jsem hrál poprvé v dětském divadle Puškinovi Cikáni. V sále mě dekorovali vysvědčením na konci obecné školy za poněkud divné situace, o něco předčasně v neděli 21. 6. 1941. Předčasně proto, že pečlivá třídní věděla víc o politické situaci. Druhý den totiž začala válka!

Tož aspoň tolik o mých hasičích a života kolem nich. Snad ještě doporučení pro badatele. Záslužná kniha v polštině „Strażak Wołynia“ obsahuje mnohé o všech 567 volyňských, z toho 82 českých, hasičských sborech na Volyni. Kniha by měla být též v NA.

Hlavním a oslavným tématem semináře byla prezentace vlastního restaurování praporu. Nejdříve, pečlivě a podrobně, seznámení s funkcí a složením vlastní školy, které provedla vedoucí katedry paní Škrdlantová. Restaurační práce na praporu, stejně pečlivě, s promítáním detailů provedla posluchačka školy Aneta Dušková.

Prapor rozložený na stole jsme potom mohli prohlížet a diskutovat o jeho detailech a věcech okolo něho. Mě například zaujal nápis na jedné straně praporu, SBOR KŘESŤANSKÝCH HASIČŮ BUDERÁŽ. Napadla mě myšlenka, že zvýraznění „Křesťanský“ nebylo běžné. Že se asi jednalo o prestižní ambici katolických misionářů z Čech. Vždyť pro případ, že by u sboru byl třeba Žid, mohl by se urazit?

Prapor je uložen v kartonové krabici. Uložen skoro tak pečlivě, že by mohl vydržet dalších tisíc let!

Ing. Josef Kindl

Mezinárodní kontakty sdružení

Náš příznivec a dlouholetý čestný člen našeho sdružení pocházející z Polska, pan Zbigniew Wojcieszek, přispívá občas svými zajímavými články do našeho Zpravodaje. Přeložil jsem v poslední době z polštiny dva jeho velmi působivé články o vztazích mezi Poláky a volyňskými Čechy z období sovětské okupace části Polska po 17. září 1939 a války mezi Německem a Sovětským svazem v letech 1941 - 1945.

Byl jsem velmi rád, že mohu tak pozitivní pohled na sousedské vztahy dvou národností poskytnout v češtině našim krajanům. Najednou jsem začátkem dubna 2015 obdržel balík z Polska a v něm krásný obraz s motivem rybářů se síťovými koši, který nakreslil a poslal již devadesátiletý pan Wojcieszek, jako dárek za překlady. Byl jsem nečekaně a velmi mile překvapen jeho velkorystí. Napsal jsem mu dopis, který je uveden níže.

V Brně 8. dubna 2015

Vážený pane,

Dostal jsem Váš obraz v pořádku, je velmi pěkný i motiv se mi líbí a mnohokrát Vám děkuji. Posílám Vám překlad Vaší vzpomínky na válečná léta, která je velmi působivá. Píší Vám v češtině, protože bez polské klávesnice, by to v polštině pro mě bylo hrozně pracné, doufám, že Vám čtení nebude dělat potíže. Já jsem ročník 1932, takže polštinu jsem měl pouze jako předmět na české škole ve Zdobunově jenom jeden rok. Ale protože jsem přečetl velmi mnoho literatury - polské, české, ukrajinské, ruské a slovenské, všechno vždy v originále, podařilo se mi, asi i díky dobrému sluchu, ovládnout tyto jazyky jako rodilý mluvčí. Přesto, že jsem polštinu aktivně nepoužíval od roku 1947 až dosud, mohu překládat, jak jsem zjistil, bez slovníku, naprosto plynule.

Jsem rád, že svou trochou mohu přispívat k šíření velmi kladného hodnocení naší volyňské komunity z pohledu člověka, který byl součástí naší hostitelské země od roku 1921 do 17. září 1939. Naši

krajané si toho mimořádně váží, právě proto, že velmi dobře vědí, co všechno tam Poláci od stalinského režimu, ale především od banderovců museli zkusit. Moc dobře to vím i z vlastní zkušenosti. Ještě víc zkusili jen chudáci Židé.

Pokud používáte počítač, tak naše kontakty jsou: mail - jamnemcovi@centrum.cz, Skype - Nemcovi27.

Přeji Vám hodně zdraví, spokojenost a milé lidi ve Vašem okolí.

Z celého srdce Váš Miroslav Němec *příspěvek autora dopisu*

Informace a pozvánky

Pozvánka

Na jedenadvacáté setkání rodáků z **Hulče České**, jejich potomků a přátel. Místo setkání bude v **Kolešovicích**, v restauraci **KINO** dne **30. 5. 2015 od 10:00 hodin!**

Svou účast potvrďte písemně na adresu: Jindřich Bečvář, Zderaz 4, 270 04 Hořesedly, nebo na tel. čísle 732 479 047. Potvrzení účasti je nutné za účelem objednávky pohoštění. Částka 200,- Kč na osobu bude vybírána při vstupu.

Srdečně zve předseda výboru, Antonín Umlauf

Plánovaný zájezd na Volyn

Olomoucký region SČVP plánuje uspořádat od 4. 7. do 10. 7. 2015 autobusový zájezd na Volyn.

Ubytování a polopenze bude zajištěna v hotelu ve městě Dubno. Počítáme s paprskovými výlety do města Luck, Č. Malín, Rovno, Počájev a větší prohlídku města Lvov, kde jsme 4 roky nebyli. Počítáme s 1 dnem k návštěvě známých a rodišť svých příbuzných.

Cena zájezdu bude vykalkulována dle současných cen. Orientační předběžná cena bude asi 6.000,-Kč za osobu. Autobus pojedje po trase Žatec, Praha, Brno nebo HK, Olomouc a Nový Jičín.

Pokud budete mít zájem, (abychom věděli počet účastníků) můžete telefonovat nebo napsat na tuto adresu:

Ing. Miroslav Nerad, Na Struze 431/7, 779 00 Olomouc, nebo: miroslav.nerad@seznam.cz Zájemci se mohou informovat a přihlásit na tel. 775 098 503.

Za region Miroslav Nerad

Pozvánka

Vážení přátelé, srdečně Vás i Vaše blízké zveme na setkání Volyňských Čechů a jejich přátel Uničovského regionu, které se uskuteční v neděli 17. května 2015 od 15 hod. v Městském kulturním zařízení v Uničově (budova kina - Moravské nám.).

Před samotným setkáním bude ve 14:30 sloužena panychida a kladení kytice k pomníku padlých u Náměstí Osvobození.

Za region Uničov Blanka Langrová

Vladislava Cejtchamla na poslední cestě doprovodily vojenské pocty

Vojenské pocty včetně salv vypálených čestnou stráží doprovodily na poslední cestě majora v. v. Vladislava Cejtchamla. Nositel řady vyznamenání a pamětník bojů druhé světové války zemřel ve středu 25. března ve věku nedožitých 88 let. Rodina, přátelé, sousedé, pravoslavná obec a další blízcí se se zesnulým rozloučili během sváté a následných církevních obřadů v úterý 31. března na uničovském hřbitově.

Pan Vladislav Cejtchaml pocházel z Volyně na Ukrajině. Narodil se 17. dubna 1927 v obci Hlinsk manželům Josefovi a Věře Cejtchamlovým jako prostřední ze tří bratrů. Vyrůstal ve skromném rolnickém prostředí, které jej naučilo práci a obětavosti. O jeho osudu rozhodla válka. Do armády vstoupil roku 1944 se souhlasem rodičů jako šestnáctiletý. Patřil ke 12 tisícům dobrovolníků, kteří se připojili k 1. československé samostatné brigádě poté, co byla přemístěna do čerstvě osvobozeného Rovna, centra Volyňských Čechů. Původní První československý prapor zformovaný v červenci 1942 a na brigádu rozšířený po bitvě u Sokolova v březnu 1943 se o rok později rovenským nábořem rozrostl na První československý armádní sbor. S ním se pan Cejtchaml přesunul do rumunské Bukoviny k základnímu výcviku. Následně jako radista třetí brigády prošel mnoha bitvami včetně pekla Dukelského průsmyku, nejednou plnil rozkazy ke zteči na bodáky.

Začátkem května 1945 dorazil Vladislav Cejtchaml se svými spolubojovníky na Moravu. Světový konflikt se chýlil ke konci, avšak pro ně, jak se brzy ukázalo, boje ještě neskončily. Osudného 7. května se v Břestu, obci mezi Chropyní a Hulínem, střetli s ustupujícími německými jednotkami, a v předvečer konce války pan Cejtchaml ztratil mnoho kamarádů, s nimiž strávil osm měsíců v zákopech. Jejich památku si následně připomínal pravidelnou účastí na vzpomínkových akcích.

Po válce se usadil v Libině a jako soukromý rolník zde sám obhospodařoval 27 hektarů půdy. Brzy také založil rodinu. Koncem padesátých let však přijal nabídku pracovat ve strojárnách a s rodinou se přestěhoval do Uničova. Podniku zůstal věrný až do odchodu do penze v roce 1985. Ovšem čínorodost jej ani v důchodu neopustila. Maloval obrazy, věnoval se řezbářské práci a společenských událostí i setkání pořádaných Československou obcí legionářskou, jejímž byl aktivním členem, se účastnil ve vlastnoručně ušitých oblecích a uniformách.

Zásluhy majora v. v. Vladislava Cejtchamla také v září 2014 ocenili představitelé Uničova udělením bronzové pamětní medaile města. Vzpomínky majora v. v. Vladislava Cejtchamla na boje druhé světové války loni zpracovaly studentky uničovského gymnázia Dominika Pastorková, Kateřina Galdová a Jana Sedláčková pro společný projekt Příběhy 20. století. Text je k dispozici na internetové adrese www.pribehy20století.cz/2014/282. Čest jeho památce.

Dalibor Horák, starosta města Uničova

Nečekaně odešel rodák z Omelanštiny

Všechny nás překvapila smutná zpráva, že z našich řad navždy odešel pan Mikuláš Horáček.

Narodil se 24. srpna 1934 na Volyni v české vesnici Omelanštině, kde také prožil své dětství. Tam jsme spolu chodili do české školy i do jedné třídy. Nejednou nás cestou ze školy zastavil jeho otec, známý řezník a uzenář a nabídl nám čerstvě vyuzené párky.

V roce 1947 se jejich rodina i s bratrem Václavem usadila na hospodě v Libočanech u Žatce, kde mimo hospodu jeho otec provozoval řeznictví a uzenářství. V dospělosti se oženil, když se jeho ženou stala starostlivá paní Marie. Jeho rodina se synem Jiřím a dcerou Janou bydlela v městě Žatci. Následně přibyla v rodině vnoučata i milá pravnučata.

Připomenout musíme i jeho osobní zájmy, kterými na prvním místě byla vždy úspěšná rodina, se kterou vždy cítil spokojeně. Dalšími zájmy byly závodní jízdy na motocyklu a plochá dráha.

V pracovním životě bylo jeho velkou předností to, že vždy kolem sebe soustředil dobré lidi, na které se vždy mohl spolehnout. Další jeho vrozenou osobnostní vlastností bezesporu byl obchodní duch. Velice rád a ochotně pomáhal každému, třeba i jen moudrou radou. Nikdy se nezalekl nastalých problémů, které vždy dovedl úspěšně řešit. Díky pověstné píli také absolvoval v Mariánských Lázních hotelovou školu.

Byla radost ho potkávat, člověka inteligentního, šlechetného, který byl ozdoben všemi nejlepšími lidskými vlastnostmi.

V závěru svého života měl zdravotní potíže, které mu pomáhali žena Marie a vůbec celá rodina překonávat. Zemřel 24. března 2015, když se smuteční rozloučení konalo v městě Žatci, kde byl také pochován v rodinném hrobě. Rozloučení se zúčastnilo mnoho lidí z jeho blízkého i vzdáleného okolí.

Čest jeho památce,

za všechny Václav Nesvadba

Společenská rubrika

Naši jubilanti

reg. Brno: V květnu oslaví 86 let Naděžda Hrušková ze Sergejevky nyní Brno, 87 let Alexander Šnajder z Křemence nyní Brno, 88 let Jaroslav Sitar ze Sienkievičovyky nyní Branišovice. *Oběma jubilantům přejeme pevné zdraví a životní pohodu.*

za region Ing. Jan Pavlica

reg. Karlovy Vary: V měsíci květnu oslaví 90 let Anna Čechurová z Malinovy, bytem Teplička a 87 let Vlasta Tušakovská z Dědovy Hory, bytem K. Vary.

Hodně zdraví do dalších let přeje za region H. Horáková

reg. Litoměřice: V květnu oslaví 65 let Alena Žampachová z Lipin, bytem Dolní Nezly; 81 let Zdeněk Doležal ze Zdobunova, bytem Litoměřice; 82 let Josef Flandera z Mirohoště, bytem Osek; 86 let Nina Biljenková z Mirohoště, bytem Hoštka-Kochovice; 87 let Anna Kudíbalová z Malého Špakova, bytem Třebívlice; 88 let Jiřina Kolocová z Českého Újezdce, bytem Okna; 89 let Emilie Nováková ze Zavidova, bytem Nučnice-Křešice a 88 let Antonie Masopustová

ze Zdobunova, bytem Litoměřice. *Všem jubilantům srdečně přeje pevné zdraví a spokojenost*

Daniela Zelenková, jednatelka

reg. Moravskoslezský: V květnu oslaví 65 let Naďa Matoušková Klabanová nar. Vítkov, bytem Ostrava; 65 let Antonín Vaněček nar. Žatec, bytem Slezské Rudoltice Amalín; 85 let Helena Januschová z Krupě Hranice, bytem Studénka. *Jubilantům přejeme vše nejlepší, do dalších let hodně zdraví a životní pohodu.*

za region Zdenka Novotná - předseda, Marie Seitlová - tajemnice

reg. Olomouc: V květnu oslaví 87 let Pospíšilová Marie z Podcurkova, nyní bytem Olomouc; 83 let Dudková Anna z Kurdybaně, nyní bytem Blatec u Olomouce. *Těmto našim členkám do příštích let přejeme hodně zdraví, štěstí a spokojenost,*

za region Miroslav Nerad

reg. Rakovník: V květnu oslaví 85 let Evženie Kučerová Novokrajev, nyní Kolečovice a 83 let Jaroslav Vaněk Huleč Česká, nyní Plzeň. *Jubilantům přejeme pevné zdraví štěstí a optimismus do dalších let.*

za region Václav Vohralík a Josef Krouský

reg. Šumperk: V měsíci březnu oslavil pan Vítězslav Moravec 90 let. Narodil se v obci Ksaverovka, bojoval na frontě II. světové války a nyní žije se svojí rodinou ve Vikýřovicích. *Do dalších let přejeme pevné zdraví a životní pohodu. Za region přeje a za pozdní blahopřání se omlouvá Alena Kubelová.* V květnu oslaví 86 let Vladimír Vaněček z Novin Českých, nyní Šumperk; 75 let Vlastislava Soukupová Kavecká, Staviště, nyní Šumperk; 55 let Jarmila Kindrmanová Žitná Ledochovka, nyní Vykyřovice. *Všem jubilantům přejeme hodně zdraví a spokojenost.*

za region Jiřina Žáková

reg. Žatec: V květnu oslaví 93 let Rostislav Hlaváček z Ulbárova, nyní Podbořany; 81 let Ludmila Kalašová z Malinovy, nyní Opocno; 70 let Lidmila Krobová z Alexandrovky, nyní Hředle; 83 let Sikolová Marie z Pokos, nyní Louny; 81 let Božena Tamchinová z Teremna, nyní Postoloprty; 55 let Jarmila Vacková ze Žatce, nyní Praha; 83 let Emilie Nestarcová ze Sofievky, nyní Podbořany; 75 let Miluše Šlégrová z Újezdce Českého, nyní Kryry; 84 let Jaroslav Žitný z Kupičova, nyní Podbořany.

Do dalších let přeje e našim jubilantům zdraví, štěstí, radost a spokojenost v životě, za region Slávka Černá

Naše řady opustil

Dne 14. 4. 2015 zemřel po dlouhé těžké nemoci ve věku nedožitých 86 let **František Tochor**, rodák z Volkova - Rohozna.

Zarmoucené rodině jménem chebských krajanů upřímnou soustrast skládá Libuše Pancířová

Příspěvky na tisk

reg. Praha: Jaroslava Lukavská, Praha 200; doc. Vjačeslava Lohvinová, Lanškroun 300

reg. Litoměřice: Miroslav Škrabal, Litoměřice 200; Ludmila Dvořáková, Okna 300; Anna Edrová, Bohušovice n/Ohří 100; Ljubov Šponiářová, Ústěk 200; Anna Hendrychová, Štětí 1.000; Miluše Kováčiková, Litoměřice 200

reg. Žatec: Marie Sikolová, Louny 200; Mgr. Venuše Svobodová, Louny 100; Irena Hanušová, Žatec 200; Viktor Novotný, Most 300; Jiří Kopp, Kryry 200; Vlasta Srbecká, Louny 200; Marie Křížová, Kluček 300

reg. Domažlice: Anna Řeháková, Líně 200

reg. Brno: Alena Marková, Náměšť n/Oslavou 100; Drahomíra Volfová, Němčičky 200

reg. Rakovník: Vladimíra Redlová, Všetaty 200

reg. Šumperk: Slavěna Eliášová, Šumperk 200

reg. Karlovy Vary: Světlan Smolínová, Jakubov 1.600

reg. Uničov: Irena Dušková, Zelechovice 200

Děkujeme všem dárcům za jejich laskavé příspěvky

Marie Nečasová - hospodářka

Upozornění

Z technických důvodů byla uzávěrka tohoto čísla o deset dní dříve. Všechny příspěvky které nedorazily do 20. 4. 18:00 2015, budou otištěny až v příštím čísle.

Upozornění! Název konta: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha č. ú.: 252001907/0300 Československá obchodní banka a.s., Poštovní spořitelna, Rožtylská 1, 225 95 Praha. Dary můžete posílat na adresu hospodářky Sdružení: Marie Nečasová, Podhájek 68/V, 471 24 Mimoň, mobil: 728 351 726, mail: m.necasova@seznam.cz. Prosíme, abyste neupomínali zveřejnění dárců a darů, zveřejňujeme je až po obdržení účetního dokladu. Peněžní dary neposílejte na adresu šéfredaktora. Změny v evidenci členství, adres, přihlášky nových členů, ukončení členství a dotazy zasílejte zásadně na adresu hospodářky. Děkujeme!

Tiráž: Vydává „Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel“ pro potřebu svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají autoři příspěvků. Vychází jako občasník. Šéfredaktor: Lubomír Sazeček. Příspěvky nejsou honorované, nevyžádané rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte do konce každého měsíce na adr.: Lubomír Sazeček, Rovná 252/6, 415 01 Teplice, nebo e-mailovou adresu: sazecek@email.cz, tel.: Vodafone: 776 310 958, O2: 723 520 715. Podávání zásilek povoleno Česká pošta, a.s. odštěpným závodem Praha č.j. nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995. Stránky Sdružení vlastníků pozemků: www.vpnvosv.cz, Stránky SČVP: www.scvp.eu, **Toto číslo vyšlo 26. 04. 2015**